

De vacances

Dll, 1/08/2011 per Catalunya Religió

[Espai de recursos](#)

✖ ([Óscar Fuentes sj/ TSKV](#)) Estem o ens apropem a una de les èpoques més esperades de l'any: l'estiu. Sembla que la resta de l'any l'orientem en funció d'aquest període. D'aquí podem deduir la importància del descans, del canvi de ritme, de l'oci. Fins i tot, al relat de la Creació subratlla aquesta necessitat: "El dia setè, doncs, va reposar de tota l'obra que havia fet" (Gn 2, 2). Però Déu no només va descansar, sinó que va consagrar aquell dia al repòs que els jueus recordaven i celebraven en dissabte. Així doncs, el descans pels jueus i els cristians és sagrat. El poble jueu va experimentar l'esclavitud d'Egipte i les condicions d'explotació als quals van estar sotmesos. Contextos semblants encara perduren avui dia amb la nostra complicitat. Es viola un dret fonamental de les persones. Altres ens queixem perquè aquest període és massa curt.

Em pregunto com podem recuperar aquesta dimensió de santedat del descans. El ritme més lent ens pot ajudar a la contemplació, la reflexió o la pregària. Ens dona una oportunitat de gaudir de les relacions humanes de forma més desinteressada: familiars, amics, parella. Realitzar activitats diferents que normalment no troben espai a les nostres agendes. De comprometre's amb els altres, amb aquells que no poden gaudir de les vacances o fer-les possibles amb el nostre voluntariat. Hi ha moltes formes de seguir l'exemple de Déu al relat del Gènesi. Pensem quina és la nostra.

El repte no és només santificar el descans o les festes. És buscar la dimensió sagrada de la nostra existència. La vida ens ha d'apropar a Déu. Però sovint el ritme és insostenible. Hi han altres objectius, fites que prioritzem i que no ens satisfan plenament. Sovint nosaltres mateixos esdevenim veritables esclaus de la nostra existència i necessitem escapar d'aquesta realitat al cap de setmana o a l'estiu. Sacrifiquem així la major part de la nostra vida. Això ens hauria d'indignar profundament. Fem una revisió a fons de la nostra vida. Tant debò que puguem afegeir-nos a la conclusió amb la que clou Déu cada dia de la Creació: "veié tot el que havia fet era molt bo". Haurem santificat les festes i la nostra existència